

Українська асоціація
фахівців трудового права

Сумський державний
університет

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ
НА ШЛЯХУ СУЧАСНОЇ РОЗБУДОВИ ДЕРЖАВИ І СУСПІЛЬСТВА**

*Матеріали
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 5 – 7 червня 2014 року)*

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1: ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

Косович В. М.
ПРАВОВА ДОКТРИНА ЯК ЗАСІБ ПОДОЛАННЯ НЕДОЛІКІВ
НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ УКРАЇНИ.....3

Левченко Л.Ю.
ЛЕГІСТСЬКИЙ ТА ЮРИДИЧНИЙ ТИП ПРАВОРОЗУМІННЯ В
РЕАЛІЯХ УКРАЇНИ.....6

Летошко К.А.
РОЛЬ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ В УТВЕРДЖЕННІ
ПРАВОПОРЯДКУ.....9

Нестеренко В. А.
НИМЕЛЬСЬКИЙ ВІЙСЬКОВО-ГОСПОДАРСЬКИЙ АПАРАТ
ЕКСПЛУАТАЦІЇ ОКУПОВАНИХ РЕГІОНІВ СРСР.....13

Прашник І. Р.
ПРОБЛЕМИ УЧАСТІ ТРЕТІХ ДЕРЖАВ В ДВОСТОРОННІХ
МІЖНАРОДНИХ ДОГОВОРАХ.....16

**СЕКЦІЯ 2: АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС,
ФІНАНСОВЕ ПРАВО, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО**

Бурбіка М.М.
ПРОБЛЕМИ ЦИВІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ
ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.....21

Гиркіна О. О.
ПИТАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕДУРИ ОЦІНКИ МАЙНА
БОРЖНИКА ПРИ ПРОВЕДЕННІ ВИКОНАВЧИХ ДІЙ.....26

Дорожко Г.К., Махмудова Е.В.
НЕКОТОРІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ І ПРАВОВОГО
СОЗНАННЯ В УКРАЇНІ.....30

Ісхандарова С., Резнік О.М.
ОСНОВНІ НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ
ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІТНІХ РЕЖИМІВ В УКРАЇНІ.....34

Іщенко О.М.
ЗНАЧЕННЯ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ У КЕРІВНИКА АПАРАТУ
СУДУ.....38

Куліш А. М.
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЛИХОСЛІВ'Я В ГРОМАДСЬКИХ
МІСЦЯХ.....40

Курчевська Р.С.
ПРОБЛЕМА ОПРЕДЕЛЕНИЯ ПОНЯТИЯ ЭЛЕКТРОННОЕ
ПРАВТЕЛЬНОСТВО.....43

Довгинець М. І.
МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ СУДУ В
КОНТЕКСТІ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ.....46

Мельник К. Ю.
ДО ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ.....49

Музыкант К.А.
ПРИОБРЕТЕНИЕ НЕСОВЕРШЕННОЛЕТНИМИ ГРАЖДАНСТВА
ГОСУДАРСТВ-ЧЛЕНОВ ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА КАК
ОСНОВОПОЛАГАЮЩЕЙ КРИТЕРИЙ ДЛЯ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ИХ
АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСА.....50

Петровська І.І.
ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ
ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА У
СФЕРІ ПРОТЯГІДІ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ.....54

Пирожкова Ю.В.
ФІНАНСОВО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО БОРГУ
В УКРАЇНІ: ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ.....57

Прокопенко Т.А.
ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАСОБІВ ЗАХИСТУ ПРАВ І
СВОБОД ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ.....62

Рахманов М.А., Резнік О.М.
ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ В СФЕРІ
ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ.....64

Рахманов М.А.
ВИДИ ПРАВопорушень, що вчиняються у сфері
зовнішньоекономічної діяльності.....68

Сайко Л.Ю.
РОЛЬ СУДУ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....72

Слободян О.А.
МІЖНАРОДНИЙ ХАРАКТЕР ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
СПІЛЬНОГО ІНВЕСТИВАННЯ.....75

Після формування цивільної адміністрації господарські інспекції припинили свою діяльність в районі і керівництво економікою переходило до цивільних властей. Проте постачання військ за рахунок цих територій продовжувалося під контролем військових завдяки інспекціям по спорядженню при групі армій, яким перещіпорядковувалися господарські команди та їх філії.

Отже, німецький військово-економічний апарат був досить розгалужений. Він формувався за рахунок досвідчених офіцерів інтендантської служби (особливо вищі і середні шаблі). Частина з них була мобілізована в армію з відповідальних посад цивільного господарства і мала відповідний досвід управління. Це можна вважати важливим чинником досягт ефективної діяльності німецької військово-економічної адміністрації з точки зору поставлених перед нею завдань.

викладач кафедри конституційного, міжнародного та адміністративного права юридичного інституту, ДВНЗ «Трикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

Пташник І. Р.

ПРОБЛЕМИ УЧАСТІ ТРЕТІХ ДЕРЖАВ В ДВОСТОРОННІХ МІЖНАРОДНИХ ДОГОВОРАХ

Вступ. Сучасні міжнародні відносини між державами, міжнародними організаціями та іншими суб'єктами міжнародного права не могли б уявити без укладення дво- та багатосторонніх міжнародних договорів. Предметом таких договорів на сьогодні є найрізноманітніші суспільні відносини: економічне, соціальне, культурне співробітництво між державами; до моменту прийняття Віденських конвенцій, право міжнародних договорів носило більш звичайний характер. Комісія ООН з міжнародного права з метою кодифікації існуючих правових норм та звичаїв, що регулювали права та зобов'язання міжнародних договорів, підготувала проєкти двох конвенцій, прийнятих в 1969 році та в 1978 році - «Віденська конвенція про право міжнародних договорів» та «Віденська конвенція про право договорів між державами і міжнародними організаціями або між міжнародними організаціями» відповідно.

Мета даної статті полягає у визначенні ролі третіх держав при міжнародних двосторонніх договорах. У відповідності до поставленої мети були визначені наступні завдання: - пояснити особливості двосторонніх

договорів відповідно до норм міжнародного права; - визначити права та обов'язки третіх держав в двосторонніх договорах; - розглянути приклади втручання третіх держав у відносини, закріплені двостороннім договором.

На сьогодні існує два визначення міжнародного договору, які в силу часових рамок прийняття конвенцій різняться суб'єктивним складом. Так, Віденська конвенція про право міжнародних договорів 1969 р. говорить, що договір може бути укладеним тільки між державами, виключаючи інших суб'єктів міжнародного права - міжнародні організації, нації, що борються за самовизначення, тощо. Так в ст. 1 Конвенції читаємо: «договір означає міжнародну угоду, укладену між державами в письмовій формі і регульовану міжнародним правом, незалежно від того, чи укладена така угода в одному документі, двох чи кількох зв'язаних між собою документах, а також незалежно від її конкретного найменування»[1].

На противагу вищевказаній конвенції, Віденська конвенція про право договорів між державами і міжнародними організаціями або між міжнародними організаціями надає право укладати міжнародні договори також і міжнародним організаціям, що викликано рідше необхідністю, ніж прикладами, оскільки роль міждержавних організацій в регулюванні різних сфер життя тільки збільшувалась. Так, ст. 1 Віденської конвенції 1986р. вказує, що «договором є міжнародна домовленість... між однією або декількома державами та однією або декількома міжнародними організаціями та між міжнародними організаціями...»[2].

Таки чинном з даних визначень можна зробити висновок, що міжнародний договір може бути укладений між двома і більше державами. Якщо ми говоримо про дві держави, що уклали між собою договір - то це буде двосторонній договір, дослідження особливостей якого і буде розглянуто в даній статті.

Однією із особливостей двосторонніх договорів є сфера відносин, яку вони регулюють. Здебільшого, це вузькі питання економічного, соціального, торгового характеру та співпраці, в регулюванні яких немає необхідності залучати інші держави. Відрізняє двосторонні договори від багатосторонніх і способі їх підписання: якщо перші підписуються одночасно і не потребують жодних додаткових дій з боку державних органів щодо їх ратифікації, то багатосторонні договори повинні пройти всі передбачені етапи угодження тексту, його підписання та введення в дію (здебільшого шляхом ратифікації).

Крім того, на відміну від багатосторонніх договорів, які є відкриті для підписання всіма бажаними державами та/або міжнародними організаціями, двосторонні договори не допускають жодного зовнішнього

втручання з боку третіх держав в сферу, що відноситься до регулювання таких договорів.

Так, Віденська конвенція про право міжнародних договорів 1969 року в ст. 34 передбачає положення, що «Договір не створює зобов'язань або прав для третьої держави без її на те згоди» [1]. Тим не менше треті держави можуть бути зобов'язані виконувати положення договору тільки в тому випадку якщо «...учасники цього договору мають намір зробити це положення засобом створення зобов'язання і якщо третя держава напевно бере на себе у письмовій формі це зобов'язання...», а також у випадку, коли «...учасники цього договору мають намір за допомогою цього положення надати таке право або третій державі, або групі держав, до якої вона належить, або всім державам і якщо третя держава погоджується з цим» [1].

Таким чином можна зробити висновок, що основна маса двосторонніх договорів не передбачає участі в них третіх держав.

Особливість міжнародного права полягає в тому, що відповідно до принципів міжнародного права - всі держави - є рівними між собою, і навівність терміну «третя сторона» або «третя держава» зумовлена політичною необхідністю, оскільки де-юре такі учасники ніде не фігурують, а де-факто - вони є сторонами у вирішенні конфлікту, оскільки в цьому є необхідність.

Для наочного розуміння втручання третіх держав у двосторонні домовленості можна навести приклад «Карибської кризи».

«Карибська криза».	Даний конфлікт можна визначити як,
надзвичайно напружене протистояння між Радянським Союзом і Сполученими Штатами Америки щодо розміщення Радянським Союзом ядерних ракет на Кубі в жовтні 1962. Кризі передувало розміщення в 1961 Сполученими Штатами в Туреччині ракет середньої дальності «Юлітер», які безпосередньо загрожували містам в західній частині Радянського Союзу, дістаючи до Москви і основних промислових центрів. У відповідь в якості адекватних заходів, на Кубі були розміщені радянські ракети середньої дальності [3].	

Протистояння двох надзвичайно сильних та могутніх держав загрожувало бути початком ядерної війни, що було б порушенням всіх існуючих міжнародних договорів та конвенцій. Саме тому керівники двох держав - Дж. Кеннеді та М. Хрущов вели тривалі та виснажливі переговори щодо врегулювання конфлікту.

Як ми бачимо - всі домовленості, які в кінцевому результаті були досягнуті відносяться до сфери регулювання двосторонніх міжнародних договорів, оскільки в переговорному процесі не брали участь офіційні представники Куби. Проте це не зовсім вірно, оскільки втручання третьої держави - квазі - держави Ватикан в якості посередника можна розглядати як один із прикладів втручання третіх держав в двосторонні домовленості.

У ситуації, що склалась в жовтні 1962 р. американський президент звернувся до Йоана XXIII з пропозицією стати посередником між американською і радянською владою. Папа прийняв це прохання і в тривожній для всього людства дні, за допомогою Ватиканського радіо, звернувся до глав держав: «...Зробіть все, що у ваших силах, щоб зберегти мир. Позбавте світ жаків війни, наслідків якої ніхто не може передбачити», - сказав тоді Папа. Крім того, Йоан XXIII написав листа Микиті Хрущову, в якому просив продемонструвати, що Радянський Союз зацікавлений у тому, щоб у всьому світі зберігався мир [4].

Висновки. Проведене дослідження наочно показує важливість ролі третіх держав в регулюванні конфліктів, які б могли набути зарозумілого характеру та негативних наслідків для інших держав. Тим не менше, така участь не підпадає під жалде з правових поглядів «третя держава/сторона в договорі». Крім того, пріоритетне значення таких третіх держав у вирішенні конфліктів напружує порушує також і один з принципів міжнародного права, а саме - принцип рівності суб'єктів міжнародного права, що тягне за собою негативні наслідки.

Тим не менше, випадки участі третіх держав в двосторонніх договорах - явище не поодинокі, і носить здебільшого політичний, а не правовий характер. Політичний характер таких відносин полягає у мирному врегулюванні існуючих суперечок, без отримання від такої діяльності певних прав та гарантій, як сталося під час «Карибської кризи».

Внесення змін до існуючих багатосторонніх конвенцій, а в даному контексті йде мова про Віденську конвенцію 1965 року та Віденську конвенцію 1986 року - процес довготривалий та трудомісткий, оскільки є необхідність розглядати питання внесення змін на спеціальних конференціях та затверджувати їх, як і основний текст договору. Саме тому, враховуючи вище викладене, вбачається за доцільне передбачити в двосторонніх договорах положення щодо можливості участі третіх держав у випадку виникнення загрози суперечностей так конфліктів в неможливості таких держав самостійно їх врегулювати.

Література

1. Віденська конвенція про право міжнародних договорів : Міжнародний документ від 23.05.1969 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
http://zakon1.gada.gov.ua/gada/show/995_118
2. Віденська конвенція про право договорів між державами і міжнародними організаціями або між міжнародними організаціями : Міжнародний документ від 21.03.1986 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
http://zakon4.gada.gov.ua/laws/show/995_a04
3. Крибська криза [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
http://lpa1no.com.ua/%D0%A%D0%9A%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%BD1%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B0_%D0%BA%D1%80%D0%BD1%D0%B7%D0%B0
4. 50 років тому Йован ХХІІІ врятував світ від війни [Електронний ресурс] // Дайджест. – Режим доступу:
<http://www.stedo-ua.org/2012/10/71552>

Секція 2

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС. ФІНАНСОВЕ ПРАВО, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Бурбіка М. М.

*доктор юридичних наук,
доцент, завідувач кафедри права*

Сумського державного університету

ПРОБЛЕМИ ЦИВІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ

В сучасних умовах увага суспільства знову прикута до ефективності діяльності органів прокуратури України. Це пояснюється цілим рядом факторів і в першу чергу наявністю у органів прокуратури значного обсягу викладних повноважень, що створює загрозу зловживання ними, а отже, вимагає здійснення надійного контролю за діяльністю самої прокуратури. Загальновідомо, що прокуратура є централізованою системою, в якій нижчі ланки підпорядковані та підконтрольні тільки вищим, а тому контроль за діяльністю всієї структури здійснюється Генеральним прокурором України. Така ситуація, при якій державний правоохоронний орган сам виконує наглядові функції і сам себе контролює, вимагає впровадження вже переосмислених заходів контролю, в тому числі і ефективної системи цивільного контролю за діяльністю органів прокуратури в Україні.

Проблема полягає в тому, що як об'єкт цивільного контролю прокуратура має дуалістичну природу, тобто вона (прокуратура) виступає одночасно і суб'єктом, і об'єктом зазначеного контролю. Така ситуація визначає особливості взаємовідносин прокуратури з іншими суб'єктами цивільного контролю, особливо органами виконавчої влади, діяльність яких є одним з центральних об'єктів прокурорського нагляду [1, с. 186]. Але виникає і інша проблема, – до якої межі цивільний контроль має право втручатись в діяльність державного правоохоронного органу?